

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 09/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 31

Người học Phật vì sao tu hành nhiều đời mà chưa thành tựu là vì không thật làm nên không thể hóa giải được oan gia trái chủ. Không luận là chúng sanh đang trả nợ hay đòi nợ, người học Phật bằng những hành động cụ thể, làm ra tấm gương khuyên chúng sanh niệm Phật, học Phật thì mới có thể hóa giải tâm hận thù, kết được pháp duyên với chúng sanh.

Hòa Thượng nêu câu hỏi: ***“Vì sao chúng ta nhiều đời nhiều kiếp có tu hành mà không thể thành tựu?”***.

Vấn đề đầu tiên đặt ra là lòng tin. Không phải chỉ một đời tu hành mà chúng ta có thể tin ngay vào Phật pháp và lời dạy của Cổ Thánh Tiên Hiền. Việc này không dễ dàng. Trên mạng, vẫn có người cho rằng họ giỏi hơn cả Phật. Chúng ta chờ xem hồi kết của họ ra sao? Họ không biết rằng Phật Bồ Tát xa rời tập khí xấu ác, vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, còn họ thì chìm đắm trong những việc đó, dễ thấy là trong *“danh vọng lợi dưỡng”*, ham hưởng thụ *“năm dục sáu trần”*. Phật Bồ Tát đến thế gian làm công tác nghĩa vụ, không công, không cần trả phí. Còn họ chỉ ngêu ngao vài câu mà khiến người ta phải đóng cho họ hàng trăm triệu đồng. Vậy mà thế gian rất đông người tin theo.

Chúng ta học Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì phải thấy từng lời dạy của các Ngài đều được thể hiện thông qua đời sống của các Ngài. Thích Ca Mâu Ni Phật, khi còn tại thế thân là một vương tử nhưng Ngài cùng các đệ tử nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, trên người chỉ có ba y một bát. Chiếc bát đó vừa để đi khát thực đựng thức ăn, là chiếc cốc để mức nước uống khi khát, là chiếc gàu để mức nước tắm. Phật là một người hoàn toàn vô sản và 1250 vị tỳ kheo đi theo Phật đều là như vậy.

Khổng Lão Phu Tử là vạn thế sư biểu và Bác Hồ là tấm gương cả đời mà chúng ta cần học tập. Có ai đi họp mà dặn chú trợ lý là làm cơm nắm muối vừng để ăn. Phật Bồ Tát ở đâu xa vời, hãy nhìn vào Bác, chúng ta học Bác một lối sống không cần thụ hưởng, chiếm hữu. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền, những tấm gương đức hạnh Việt Nam đều là hy sinh phụng hiến, chí công vô tư.

Một đời sống *“vô tu vô cầu”* như Phật, như Thánh Hiền mà mình không tin lại lao vào một nơi đóng tiền cả tỷ bạc để học một môn học gì đó để trở thành được ai đó. Chúng tôi cũng mong muốn những người tài giỏi đó hãy ra để giúp đời. Nếu có thể làm các công việc giúp đời thay cho chúng tôi thì chúng tôi rút về nghỉ ngơi. Chúng tôi sẵn

sàng truyền hết năng lực cho họ, kể cả chúng tôi thành người tàn phế cũng được. Vì sao thế? Vì chúng sanh sẽ được nhiều lợi ích hơn vì họ có thể làm được việc nhiều hơn là một mình chúng tôi.

Quả thật họ làm được như vậy thì biết bao chúng sanh được lợi ích, song thực tế, họ vẫn đang lấy tiền của chúng sanh. Người ta giàu, có tiền thì người ta đi học, mình không có tiền lại đi vay mượn, thế thì mai một làm gì để có tiền trả nợ, chẳng lẽ lại phải tiếp tục đi gạt người khác để lấy tiền.

Hôm trước chúng tôi còn nghe có nhóm học môn “*Siêu trí tuệ*” đóng 5 tỷ. Chúng tôi thì không có “*Siêu trí tuệ*” mà chỉ là trí tuệ của một người nông dân, biết cho đi, phát tặng khắp mọi nơi đến nay hơn 8000 chiếc bánh. Hôm nay sẽ có những mẻ bánh ra lò và mừng 5 Tết, lại có nhiều bánh được gói để chúng tôi tặng hàng xóm.

Hòa Thượng nhắc tại sao đời đời kiếp kiếp học Phật tu hành mà không có thành tựu “*là vì không thật làm, hữu danh vô thực*”, có danh mà không có thật. Chính vì vậy không thể hóa giải được oan gia trái chủ nhiều đời. Mình làm người ta hận mình đến tím ruột, vậy mà ngồi đó nói những lời khoát lác, khoe khoang, rỗng tuếch. Oan gia ngay trong hiện tại nhìn mình không ưa rồi đến oan gia nhiều đời sẽ tìm cách đến chướng ngại mình. Tiền có, địa vị có vì sao mọi việc lại khó khăn? Thế gian không biết oan gia đến chướng ngại.

Báo mới đăng hôm qua việc chung dụng xe công làm việc riêng. Đó là ảo danh ảo vọng. Thế gian không biết ngoài những oan gia trái chủ hiện tại, còn có những oan gia trái chủ đang tìm cơ hội chướng ngại mình. Trong Phật giáo có câu chuyện Ngô Đạt và Tiều Thố đều làm quan trong triều đình. Sau khi Tiều Thố bị thua nên tức giận mà tự vẫn mà chết. Oan hồn Tiều Thố vẫn theo Ngài Ngô Đạt. Nhưng 10 kiếp liền Ngô Đạt đều là cao tăng tu hành. Đến kiếp thứ 10, Ngài Ngô Đạt làm quốc sư, lúc vua tặng ghế trầm hương, ông liền khởi tâm động niệm: “*Quốc sư như ta mới xứng đáng ngồi ghế này.*” Mới khởi tâm, Tiều Thố liền nhập vào đầu gối biến thành mụn ghẻ mặt người biết ăn thịt. Nếu không đứt thịt thì nó ăn chính thịt của người bệnh nên đau đớn vô cùng. Bây giờ chúng ta biết bệnh này đã xuất hiện, từ một cái mụn ghẻ mà cứ mất dần mất dần da thịt ở khu vực nó cư ngụ. Đó là oan gia 10 kiếp vẫn theo.

Chúng ta không biết mình nhiều đời nhiều kiếp đã gieo với những ai nên đời này mình sống tận tâm tận lực, vì người khác mà hy sinh phụng hiến thì oan gia trái chủ đứng bên ngoài nhìn mà cảm động. Tâm chân thành còn làm người rơi nước mắt, vậy thì oan gia nhìn thấy chúng ta chẳng lẽ không rơi nước mắt. Chắc chắn họ sẽ thành hộ pháp cho chúng ta, họ sẽ hỗ trợ và thành toàn lợi ích cho chúng sanh.

Chúng tôi rất nhiều bệnh mà càng làm càng khỏe. Chúng tôi ngồi xe đường trường đến khắp mọi nơi, đến nơi chưa kịp thay đồ là chúng tôi lao vào công việc ngay. Gần

như là sát nút, gói bánh xong, tặng mọi người xung quanh rồi tiếp tục đi tặng nơi khác. Nếu không tranh thủ mà lè mè thì sẽ không kịp.

Mình phải hiểu ngoài chướng ngại trong tâm mình còn có chướng ngại của oan gia trái chủ đang rất muốn tìm cơ hội. Nếu chúng ta chỉ có tâm “*tự tư tự lợi*”, chỉ biết vì mình thì họ sẽ tìm cách hại. Cho nên Hòa Thượng nói oan gia trái chủ tìm đến để gây phiền phức, chướng ngại chúng ta. Người không học Phật thì không biết làm cách nào để hóa giải oán thù này cho nên oan oan tương báo, khổ không nói ra lời.

Thế gian không tin nhưng chúng ta nghĩ xem có oan gia trái chủ không? Mình chọc giận một ai đó thì 3 năm, 30 năm thậm chí cả đời họ không quên. Chính mắt chúng tôi thấy một người Cha đã mất một lúc lâu rồi mà chỉ vì giận tức người con trai nên khi con trai đứng cạnh thì máu miệng tự trào ra. Cái oán hận mình đã gieo với người ta thì khi người ta chết, người ta mang theo chờ cơ hội để họ đến báo thù.

Hòa Thượng dạy rằng: “***Người học Phật đối với tất cả chúng sanh, không luận là trả nợ, đòi nợ đều hoan hỷ khuyên họ học Phật, khuyên họ xóa bỏ tâm thù hận thay bằng tâm từ bi để rộng độ chúng sanh. Họ thay tâm thù hận bằng tâm từ bi thì họ sẽ sống an lành tự tại hơn.***” Hai người giận nhau, chỉ cần một người đến xin lỗi thì người bên kia tự nhiên tha thứ. Còn nếu để họ giận và họ lại có địa vị và quyền lực thì chướng ngại với mình sẽ trùng trùng.

Lời khuyên hiệu quả nhất, tạo ra niềm tin cho họ không chỉ là lời nói mà chính chúng ta phải có hành động cụ thể trước sau như một trong thời gian dài chứ không phải một sớm một chiều. Mười, 20, 30 năm trước họ thấy mình làm như vậy thì 10, 20, 30 năm sau họ cũng thấy mình làm như vậy nên họ sẽ thay đổi. Có như vậy, mới có thể đem thiện ác, tình thù, ân oán chuyển thành pháp duyên.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả tình thân quyến thuộc ở thế gian này cũng chuyển thành pháp quyến vì cùng giúp nhau tu hành, học Phật, thoát sanh tử. Có như vậy chúng ta tu hành học Phật mới có thể thành tựu.***” Nếu chúng ta chỉ biết chính mình thì các oan gia trái chủ xung quanh vẫn đang hận đến tím ruột mà không cách gì để trả hận. Bản thân mình cũng không làm cách gì để hóa giải do đó chính họ sẽ đến chướng ngại khiến chúng ta không thể thành tựu.

Trong bài học trước, Hòa Thượng dặn bảo chúng ta, trong các việc bố thí thì bố thí Phật pháp cho đại chúng để họ biết cách xây dựng một đời sống tốt đẹp, sẽ giúp chúng ta thu hoạch được nhiều kết quả nhất. Trong bố thí Phật pháp có đầy đủ cả Tài Thí, Pháp Thí và Vô Úy Thí. Bố Thí Phật pháp không chỉ in Kinh sách mà bất kỳ việc gì làm lợi ích, không tổn hại chúng sanh thì đó là Phật pháp. Một người đang khổ không có cơm ăn mà chúng ta đang có kế hoạch in đủ số Kinh sách thì chúng ta có thể dùng một phần tiền đó giúp người đang khổ kia.

Hiện tượng in Kinh rồi để không khiến mỗi một ăn thì nhiều vô kể. Hồi chúng tôi còn dạy ở Vũng Tàu, để bảo tồn lưu giữ sách nên chúng tôi đã làm các giá kệ cao ráo sạch đẹp, lập thành thư viện toàn sách quý chữ Hán. Đây là số sách Sư Bà đã rất khó khăn mới mang về được. Một thời gian sau chúng tôi quay trở lại thì mỗi ăn hết một góc. Rất là đau lòng. Đúng như Hòa Thượng nói sách mà không đọc thì để cho mỗi một ăn, chúng có thức ăn để sống. Số lượng Kinh sách in ra không nhỏ nhưng tâm người bảo quản quá hơi hợt. Sách Phật sách Thánh Hiền quý hơn vàng. Nếu là vàng thì con người bảo quản rất kỹ còn Kinh sách, sách Thành Hiền thì gần như không động đến vì chính họ không phải bỏ tiền mua sách và quá nhiều sách nên họ không còn xem trọng sách.

Nếu ngày nay, chúng ta cực lực in Kinh sách có phải là thiếu trí tuệ không? Ngày xưa Hòa Thượng mong muốn đĩa CD để được 200 năm. Nhưng lúc này người ta không còn muốn xem đĩa CD nữa vì không có thời gian. Hơn nữa, khoa học công nghệ phát triển nên họ chỉ cần chạm ngón tay vào các thiết bị thông minh là có thể dễ dàng tiếp cận mọi thông tin. Cho nên đĩa CD đã bị đào thải.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng bồ thí Phật pháp thời hiện đại 4.0 này phải ứng dụng khoa học kỹ thuật để có thể phổ biến nhiều nơi. Chúng ta mở các lớp trực tiếp, trực tuyến đến cho tất cả mọi người thì dù ở vùng sâu vùng xa hay ở nước ngoài đều có thể tiếp cận trong cùng một lớp học. Lúc này ở Việt Nam là sáng sớm nhưng ở Mỹ là gần chiều tối đều có thể vào chung một lớp. Nếu biết sử dụng đường truyền Internet đúng thì hỗ trợ ta đắc lực, còn nếu không sử dụng đúng thì đó là đại ma vương.

Trong bài trước, Hòa Thượng nói trong cuộc sống này không nên kết oán thù với người và không cần phải khác ý để kết thiện duyên. Nếu khác ý sẽ sinh phiền não. Cho nên Hòa Thượng nói chúng ta không nên rộng kết thiện duyên mà “*rộng kết pháp duyên*”. Nếu thiện duyên vượt quá mức sẽ trở thành ác duyên. Chúng tôi đã gặp nhiều người trước đây đồng tâm với mình nhưng một thời gian sau đã tu một tông phái khác và quay lại báng bỏ Phật pháp, báng bỏ Tịnh Độ và thậm chí báng bỏ cả Hòa Thượng.

Nếu không có tâm thái chuẩn bị, biết rõ ràng rằng “*Vạn pháp giai không*” thì chúng tôi sẽ rất phiền não. Mọi người ít gặp phải cảnh như vậy, nhưng chúng tôi gặp thường xuyên. Hòa Thượng thường nói: “***Chúng sanh ngày nay thích nghe gạt chứ không thích nghe khuyên***”. Câu nói này rất chí lý.

Để hoàn thiện bản thân thì mình cần tinh tấn nỗ lực một cách đặc biệt trên mọi phương diện. Một công trình xây dựng mình không biết làm gì chỉ đứng xoa tay vậy mà muốn dẫn đạo người khác, như vậy là hoang đường. Lúc xây dựng khu Sơn Tây, chúng tôi không cần nhìn bản vẽ mà biết việc cần làm như chủ động đào và xây dựng đường thoát bồn cầu, thoát nước mưa riêng biệt.

Muốn nâng cao năng lực quản lý không phải học một mớ lý thuyết rồi nói cho hay “*năng thuyết bất năng hành*”. Hòa Thượng Hải Hiền là tấm gương chỉ biết làm mà không biết nói nhưng Ngài đã tự tại vắng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Chỉ biết nói mà không biết làm thì quá tệ nên thà rằng biết làm mà không biết nói cũng không sao. Biết làm thì đó là bài pháp sống động giúp ích cho mọi người.

Hòa Thượng cũng lại nhắc đến việc giao tình của người quân tử nhạt như nước, giao tình của kẻ tiểu nhân thì ngọt như mật trên lưỡi dao. Giao tình của người quân tử không có vụ lợi, vì không vụ lợi nên thế gian nhìn vào thấy nhạt như nước. Có người mời chúng tôi đi ăn nhưng chúng tôi nói rằng sẽ mang đồ mình làm sang gia đình họ mà không cần phải ra ngoài ăn. Chúng tôi tặng rau mình trồng, tặng bánh mình gói rồi thắp hương cho cụ ông và tổ tiên tại nhà của họ. Hai gia đình vui như Tết. Rõ ràng mọi hành động đó không nhạt như nước đâu, đều là dùng lễ và nghĩa chứ không dùng lợi để giao tình.

Hòa Thượng nói giao tình của người học Phật còn cao hơn, đó là khi làm bất cứ việc gì đều dụng tâm thanh tịnh. Tâm tịnh mới tương ứng với cõi Tịnh. Còn nếu làm nhiều việc nhưng tâm luôn trong trạng thái bất an tức là đã làm hỏng tâm của mình. Nhà Phật có câu “*Việc tốt không bằng không việc*” – Việc tốt mà để hỏng tâm thì tốt nhất là không nên có việc gì. Ngài Lý Bình Nam viết một câu nhắc khéo “*hảo nhân hảo sự*” - Người tốt việc tốt. Tuy nhiên, âm “*hảo*” có thể đọc thành âm “*háo*” nên lời Ngài có thể đọc thành là “*hảo nhân háo sự*” – Người tốt mà nhiều chuyện, vậy thì không còn tâm thanh tịnh. Hòa Thượng chỉ dạy là chúng ta làm bất cứ việc gì đều “*vô tư vô cầu*” thì chắc chắn sẽ đạt thuận thiện thuận tịnh khiến các công việc chúng ta làm đều thích hợp, vừa vặn, thỏa đáng.

Hôm trước tôi đi miền Tây, chúng tôi tiếp tục làm bánh và tặng bánh nên rất vui. Sáng nay trước khi lên lớp, chúng tôi đã ngâm 8 ki-lo-gram gạo nếp, học xong chúng tôi lại gói bánh đi tặng vậy thì giao tình của chúng ta đâu có nhạt như nước. Giao tình của người học Phật luôn dùng tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi để đối đãi với mọi người, luôn dành phần tàm gọi là “*lao nhọc*”, là “*thiệt thòi*” vì thế gian gọi như vậy còn chúng ta - người trong cuộc càng làm càng thấy vui./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!